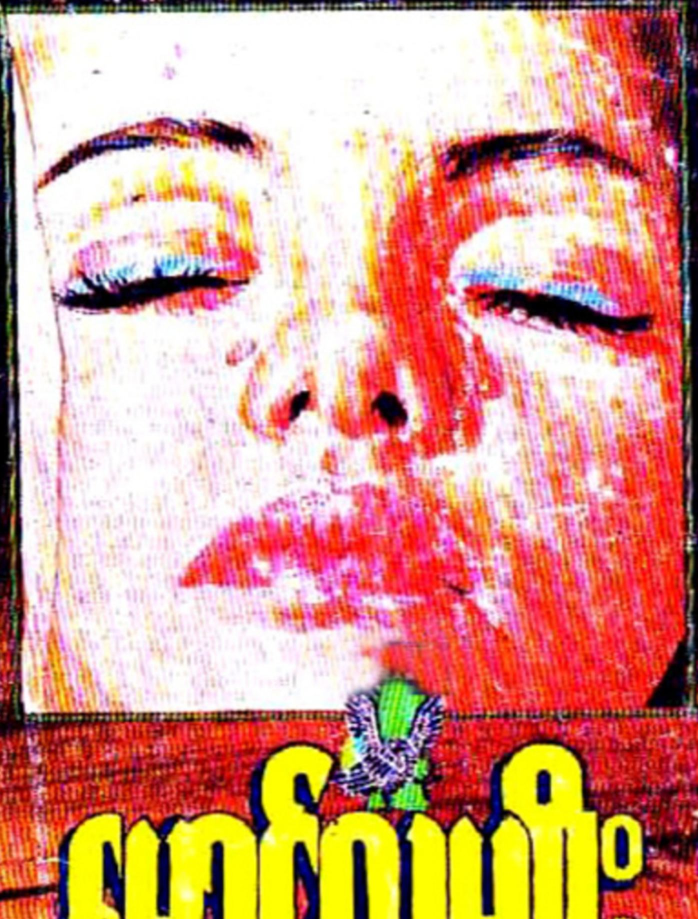

မောင်လှမျိုး

မျက်ရည်ဥတဲ့ည

(၁)

နေ့လယ်ခင်းက နစ်သွားသော ကျောင်းသား၏ အလောင်းကို ညနေစောင်းစတွင် အင်လျားကန်တွင်းမှ ဆယ်ယူတွေ့ရှိသည်။

ရွယ်တူကောင်လေးသုံးလေးယောက်က အလောင်းကို တွေတွေငေး ငေး ကြည့်နေကြသည်။

ရေနစ်သည်ဆိုသော အသံကြားကတည်းက အင်းလျားကန်တွင် ရေကူးပျော်ပါးနေသူတွေအားလုံး ကမ်းစပ်တွင် စုဝေး၍ ရှာဖွေခဲ့ကြ သည်။

အနီးအပါးရှိ ရေကူးကျွမ်းကျင်သူများ၊ သေဆုံးသူ၏ သူငယ်ချင်းများ က မနားမနေ ဝိုင်းဝန်းရှာဖွေခဲ့ကြသဖြင့် မိုးမချုပ်မီ အလောင်းကို ဆယ်ယူနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

အလောင်းကို ဆယ်ယူ၍ ရရချင်း၊ ရှေးဦးသူနာပြုစုနည်းတွေဖြင့် မျှော်လင့်တကြီး ကုစားကြသေးသည်။ အနိုင်ရသွားပြီဖြစ်သော သေမင်း၏ခံတွင်းထဲမှ အသက်ရှူသံ တစ်ခုကိုပင် ပြန်လည်တောင်းခံ နိုင်စွမ်း မရှိကြတော့ပေ။

“သူငယ်ချင်း”

ဟူသော ခေါ်သံနှင့်အတူ ငိုရှိုက်သံတွေ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

အလောင်းနံဘေးတွင် လူတွေ ဝိုင်းအုံနေကြ၏။ဆယ်တန်းဖြေထား

တာ ဟူသော အသံတစ်သံကို လူအုပ်အတွင်းမှ ကြားလိုက်ရသည်။

အာမေဋိတ်သံ.......ဝေဖန်သံ......၊ ငိုရှိုက်သံ...ကရုဏာသံ.....။

မည်သည့်အသံကိုမျှ ဆယ်တန်းကျောင်းသား ဟူသော သေဆုံးသူကောင်လေးက ကြားသိနိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ။ သူ့ပတ်ဝန်းကျင်၊ သူ့မိသားစု၊ သူ့သူငယ်ချင်း၊ သူခင်တွယ်ရာသူများကို နှုတ်ဆက်ခွင့်မျှမရဘဲ အမည်မသိအရပ်ဒေသတစ်ခုကို ထွက်ခွာသွားရပြီကို သူကိုယ်တိုင်မှ သိပါစ။

"ဟယ်..သနားပါတယ်၊ ရုပ်လေးက ချောချောလေးရယ်..."

နှမြောတသခြင်း၊ အလျဉ်းပြည့်သော ကရုဏာစကားသံတွေ ညံစီနေချေသည်။

ရုပ်လေးက ချောချောလေး...ဟဝေဖန်သံကြားသကဲ့သို့ပင် သေဆုံးသူ ကောင်လေး၏ ရုပ်ရည်သည် အမှန်ပင် ချောမောပြေပြစ်သော မွန်ရည်ရှင်းသန့်သော ရုပ်ရည်မျိုးပင်ဖြစ်သည်။ မျက်ခုံး၊ နှာတံ၊ နှုတ်ခမ်းပါးတို့က ကြည့်လျက် သက်မဲ့နေသူဟုပင် ထင်ရက်စရာမရှိ။

မွန်ရည်ချောမောသော ထိုကျောင်းသားလေး၏ ထူးခြားထင်ရှားသော "အမှတ်တစ်ခု" ကို ဝဲဘက်ပါးပြင်ပေါ်တွင် သိသိသာသာ တွေ့မြင်နေရသည်။

အနက်ရောင်ဟုလည်း ပြော၍မရ၊ စိမ်းဖန့်ဖန့် အရောင်ဟုလည်း ပြော၍မရသော ပါးပြင်ပေါ်ရှိ ထိုအမှတ်ကလေးပေါ်တွင် မွေးညင်းနုနုကလေးများက လူပ်ခတ်နေရှာကြသေးသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပါးပြင်ပေါ်ရှိ ထိုအမှတ်စက်ကလေးသည်လည်း သူ့သခင်သွားရာနောက်သို့ လိုက်ပါသွားရပေလိမ့်မည်..။

"သူ့အိမ်ကို အကြောင်း သွားကြားပြီးပြီလား"

ကယ်ဆယ်သူတစ်ယောက်က သေဆုံးသူ၏ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို မေးသည်။ သေဆုံးသူ၏ သူငယ်ချင်းလေးက မျက်ရည်တွေကို ဖယ်သုတ်ပြီး..

"အကြောင်းကြားပြီးပါပြီ၊ ဖုန်းဆက်ထားတယ်"

"မင်းတို့တွေက ကျောင်းသားတွေဆို၊ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ အကုန်လုံးဆယ်တန်းကျောင်းသားတွေပါ။ ဒီနေ့အောင်စာရင်း ထွက်တယ်။ ကျွန်တော်တို့အားလုံး အောင်တယ်၊ သူ ကဂုဏ်ထူးတောင်ပါသေးတယ်"

စကားမဆက်နိုင်ဘဲ ငိုရှိုက်သံထွက်လာသည်။ အနီးပါးတွင် ရှိနေကြသူတွေ အားလုံးနီးပါး မျက်ရည်ဝဲကြ၏။

"သူက ရေမကူးတတ်ဘူးလား"

ခေါင်းယမ်းသည်။

"မကူးတတ်ဘူး။ ဘောနဲ့ကူးမယ်ဆိုပြီးတော့ ဘောငှားတယ်။ ကျွန်တော်တို့က ဟိုဖက်ကျွန်းကို သွားနေတုန်း၊ သူဘယ်အချိန် နစ်သွားမှန်းမသိဘူး။ ကျွတ်ပေါက်သွားတာနဲ့တူပါတယ်"

"ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေကွာ"

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ကားတစ်စီးထိုးစိုက်သည်။ အားလုံးသောအကြည့်တွေက ထိုကားထံသို့ ရောက်သွားကြ၏။

"သူ့အိမ်က လိုက်လာပြီ"

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် မြင်နေရသော ရေလယ်ကျွန်းလေးပေါ်ရှိ စိမ်းညို့

ညို့ သစ်ပင်ဖျားများဆီသို့ ဆည်းဆာနေက မထိတထိ ပတ်ဖျန်းလျက်ရှိသည်။

နေဝင်မည့်ဘက်သို့ ဦးတည်ပျံဝဲလာသော ငှက်တစ်အုပ်က ညို့ဆိုင်းနေသော မိုးမျက်နှာပြင်တွင် တွေ့ရသည်။

ငှက်တို့၏ အတောင်ပံခတ်သံကို မကြားရ။ သို့သော်...အတောင်ခတ်ဟန် လေးပင်လျက်ရှိကြောင်းကို သိသာစွာမြင်သာစေ၏။

မကြာမီကာလတွင်...

အင်းလျားကန်၏ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်း၊ သစ်ခေါင်း သစ်ရွက်၊ ဇေဒါပင်ဇေဒါခက်များအကြားတွင် ပုစဉ်းရင်ကွဲတို့၏ အော်မြည်သံကို ကြားရပေတော့မည်။

ထိုအသံများကို မကြားဝံ့မနာသာဖြင့် နေမင်းသူရိန်သည် မှိန်ဖျော့ဖျော့အရောင်တို့ဖြင့် အမှောင်သို့ ဦးတည်ရန် ကြိုးစားနေချေ၏။

မှတ်သုံလေအရှေ့၌ ဆည်းဆာမင်းသမီးလေး ခေါင်းငိုက်စိုက်ချထားရှာသည်။ မြသားဝန်းကျင်၌ ငိုသံများကို ကြားလိုက်ရ၏။

*

ဝဲဘက်ပါးပြင်ပေါ်ရှိ ပလာစတာ ပတ်တီးစ၊ ဝါဂွမ်းစတွေကို ဖယ်ထုတ်ပစ်လိုက်သောအခါ...

ရွှေတိုး၏ တအံ့တဩမျက်နှာကို တွေ့မြင်ရသည်။ ရွှေတိုး၏ အံ့ဩမျက်နှာကို ကြည့်ရင်း ရင်မချိစွာ ကျွန်တော်ပြုံးသည်။ရွှေတိုးက ကျွန်တော့်ပါးပြင်ကို ကိုင်ကြည့်လျက်....

“မင်း.....ပါးပေါ်က၊ ပါးပေါ်က အမှတ်ကိုဖျတ်ပစ်လိုက်ပြီ၊ ဟုတ်လား”

ခေါင်းမညိတ်၊ ခေါင်းမခါမိ။

“ဘာလုပ်တာလဲကွာ။ ဘာအဓိပ္ပာယ်နဲ့ လုပ်လိုက်ရတာလဲ။ မင်းမျက်နှာမှာ ဒီအမှတ်ကလေးက ပိုချစ်စရာကောင်းတာကွ၊ ဒီအမှတ်ကလေးကို မင်းမျက်နှာပေါ်မှာ မတွေ့ရတော့ မင်းဟာ ငါ့သူငယ်ချင်းအသစ်တစ်ယောက်လို့ ငါခံစားရတယ်”

“ဟား.....ဟား.......ဟား......”

ရွှေတိုး၏ စကားကြောင့် ကျွန်တော်ရယ်မောမိသည်။ ပြက်ရယ်ပြုခြင်း မဟုတ်။ စကားကို သဘောကျခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟား....ဟား..မင်းပြောသလိုပဲရွှေတိုး၊ ငါဟာ မင်းသူငယ်ချင်းအသစ်ပဲ။ ငါဟာ ငါမဟုတ်တော့ဘူး၊ ငါ အဟောင်းသေသွားပြီ၊ ငါအသစ်ဖြစ်ချင်တယ်၊ ငါ အသစ်ဖြစ်ချင်တယ်...”

“သူငယ်ချင်းရယ်...”

မျက်ရည်တွေ ဝေ့ဝဲလာရ၏။

အမြတ်နိုးဆုံးအရာကို စွန့်လွှတ်လိုက်ရပြီဟု ခံစားရသည်။ ပေးဆပ်လိုက်ရခြင်းဟု အမည်မတပ်ရက်။

သေလွန်သူတစ်ယောက်...ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထင်ချင်သည်။

ခန္ဓာကိုယ်သည် အသက်ရှူလှုပ်ရှားနေသည်မှအပ အသည်းနှလုံးကတော့၊ ဆိတ်သုဉ်း ပျောက်ကွယ်ခဲ့ပြီပဲ။

ရှင်လျက် သေဆုံးခဲ့ပြီလေ။

*

ည၏ တစိတ်တစ်ဒေသ

*

သင်္ကြာရာဇ်များစွာ၏ သည်မှာဘက်အထိ အတိတ်စက်ကွင်းအတွင်းမှ လွတ်မြောက်အောင် ရုန်းကန်နိုင်စွမ်းမရှိပေ။

ကွန်အုပ်သည့် ငှက်၊ မြူးချက်ဝင် ငါး၊ ပိုက်မိသားကဲ့သို့ သတိရခြင်း တံခါးဝမှာ ရုန်းထနိုင်ဖို့ ခက်ခဲနေရ၏။

ဘဝ၏ နေ့ညဟူသမျှ မေ့မရခြင်း ဖြစ်ရပ်များစွာဖြင့် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ကြည်သာနိုင်မှု မရှိခဲ့။

ပြီးပျက်ခဲ့ပြီပဲဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သတိချပ်သည်။ သိမှတ်ခံစားခဲ့ရသမျှ ဘဝ၏ အနီးအပါးတွင် မရှိတော့။ မီးဝေးလျှင် ချိတ်အေးသတဲ့။

အချစ်မီးဟူသည်ကား မည်မျှပင်ဝေးဝေး ပူဆွေးပျော့ပျောင်း အငွေ့တထောင်းထောင်းနှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ ဝေဒနာကို ဆပ္ပားခံစားစေလေသည်။

ဒါကိုသိနေလျက်နှင့် အသစ်တစ်ဖန် ရှင်သန်ဖို့အတွက် အသည်းနှလုံးကို ဘယ်လိုစေခိုင်းရမလဲ။ စေခိုင်းသည့်အတိုင်း လိုက်နာနိုင်သည် ဆိုဦးတော့...

အသည်းနှလုံးသည် တစ်စိတ်တစ်ပိုင်း တစ်ဝက်တိတိသာရှိတော့သည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိနေ၏။

"တိတ်တခိုး မလှလို့လား"

ဟုမေးခဲ့ဖူးသော ရွှေတိုး၏စကား။

"မင်းနဲ့ငါ နေရာချင်း လဲပစ်ချင်တယ်"

ဟုပြောခဲ့ဖူးသော မျိုးချိမ်၏စကား။

"ရေလာနေတာတောင် မြောင်းမဖောက်နိုင်တာကတော့ တစ်ဖက်သားရဲ့သံယောဇဉ်ကို ပစ်ပယ်ရာ ရောက်လွန်းတယ်"

ဟု ဝေဖန်ခဲ့ဖူးသော နိုင်ကို၏စကား။

"အနာလည်းသိ ဆေးလဲရှိရက်နဲ့ မေခလာနဲ့မညှိတာတော့ လွန်လွန်းတယ်၊ မင်းရဲ့မေခလာဟာ တိတ်တခိုးပဲ လှိုင်လင်း"

ဟု အကြံပြုခဲ့သော မင်းနွယ်၏စကား။

ထိုစကားတွေကို ငြင်းပယ်ခြင်း ဝန်ခံခြင်းမရှိသည့်အတွက် တိတ်တခိုးကိုလည်း သူ အားနာမိသည်။

တိတ်တခိုးကို ချစ်လိုက်ဖို့ကျပြန်တော့လည်း အသည်းနှလုံးကို အားနာ၏။

*

"တစ်ခုခုကို တွေးနေတယ်မို့လား လှိုင်လင်း"

သိသာသွားစေနိုင်သော ဟန်အမူအရာ၏ ချွတ်ယွင်းချက်ကြောင့် ဘာမှမတွေးပါဘူးလို့ ငြင်းပယ်ဖို့ ခက်ရသည်။

ခပ်ခွာခွာ ထိုင်နေပါလျက် မျက်နှာကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ရုံဖြင့်

တွေးတောလွင့်မျောနေသူဟု ထင်မြင်ချက် ပေးနိုင်သည်မှာ တိတ်တခိုး၏ ကျွမ်းကျင်မှုကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

သက်ပြင်းတစ်ချက် ချမိသောကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်၏။

"ဘာမှမတွေးပါဘူး။ မျိုးချိမ်တို့ ရွှေတိုးတို့ကို မျှော်နေတာ၊ ပြီးတော့၊ နင့်သူငယ်ချင်းတွေကိုလည်း မျှော်နေတာ၊ စမ်းစမ်းအေးတို့ ပူစူးမတို့ တစ်ယောက်မှ မရောက်ကြသေးဘူး"

မဲ့ပြုံးလှလှလေး၏ အဟန့်အတားကြောင့် မုသားစကား ရပ်တန့် သွားရသည်။

"ငါ အဖြစ်ချင်ဆုံးတစ်ခု ပြောချင်တယ် လှိုင်လင်း"

"ပြောလေ"

"နင့်မှာရော ငါ့မှာရော သူငယ်ချင်းတွေ ရှိကြတယ်၊ အဲဒီသူငယ်ချင်း တွေ အားလုံးထဲမှာ နင်နဲ့ငါနဲ့ ထပ်တူ သူငယ်ချင်းဖြစ်တယ်"

"ထပ်တူ ဟုတ်လား တိတ်တခိုး"

"ဟုတ်တယ်၊ လှိုင်လင်း၊ ထပ်တူသူငယ်ချင်းဆိုတာက တစ်ယောက် ရင်ထဲက အကြောင်းကို ကျန်တဲ့တစ်ယောက်က သိမြင်ခွင့်ရဖို့ပဲလေ"

မျက်နှာနွမ်းနွမ်းလေးဖြင့် ပြောသည်။ မနက်ပိုင်းသာရှိသေးသဖြင့် နေရောင်ခြည်သည် ပါးလှပ်နုနယ်ဆဲရှိ၏။ ဘူမိဗေဒစာသင်ဆောင်ရှေ့ တွင် ကျောင်းသားကျောင်းသူ တစ်ယာက်စ နှစ်ယောက်စသာ ရှိသေး သည်။

အဓိပတိလမ်း၏အဝင်ဝကို မျက်နှာမူလျက် အနီးရှိ ရေတမာပင်ကို စွေစောင်းငဲ့ကြည့်မိသည်။ အကြည့်ကို မရွှေ့ဘဲ..

“တိတ်တခိုးရယ် နင်နဲ့ငါ သူငယ်ချင်းဖြစ်လာတာ ကြာလှပြီပဲ၊ တစ်ယောက်အကြောင်းတစ်ယောက် သိနေပြီးသားပဲ၊ နင့်အဖေက အရာရှိတစ်ယောက်၊ နင့်အမေက ပွဲရုံလုပ်ငန်းတွေ ပိုင်ဆိုင်တဲ့သူဌေး၊ နင့်အစ်ကိုက နိုင်ငံခြားကုမ္ပဏီတစ်ခုရဲ့ ဌာနေကိုယ်စားလှယ်၊ နင်က နောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်းသူ၊ ငါက အမေတစ်ခု သားတစ်ခု မကြောင့်မကြ နေနိုင်တဲ့ဘဝ အခြေအနေ၊ ငါလည်း နင့်လိုပဲ နောက်ဆုံးနှစ်ကျောင်းသား၊ နင်နဲ့ငါနဲ့အကြောင်းက ဒါပဲမို့လား”

“မဟုတ်ဘူးလှိုင်လင်း၊ နင့်ကိုကြည့်ရတာ တစ်ခုခုကို ခံစားမျိုသိပ်နေသလိုပဲ၊ တွေတွေငေးငေးနဲ့”

“ငါဒီအတိုင်းပဲ နေတတ်တာ နင်သိသားပဲ”

စာနာစွာ ငေးကြည့်လျက် ပြောမိသည်။

“နင့်မှာ စိတ်ညစ်စရာ ရှိသလား”

ခေါင်းယမ်းသည်။

“နင်အနေအထိုင်အေးတာ၊ ငါသိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ အနေအထိုင်အေးတာနဲ့ တွေတွေဝေဝေ နေတာနဲ့ မတူဘူးနော်၊ နေမကောင်းတာတောင် နေမကောင်းပါဘူးလို့ ပြောတတ်တဲ့အကျင့် နင့်မှမရှိဘူးလေ၊ နင်တက်တက်ကြွကြွ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဖြစ်နေတာကိုပဲ ငါမြင်နေချင်တယ်၊ ပြဿနာ အခက်အခဲ တစ်ခုခုရှိရင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဆွေးနွေးစေချင်တယ်၊ ငါပျော်ပျော်နေတတ်သလို၊ နင့်ကိုလည်း ပျော်ပျော်နေစေချင်တယ်ဟာ”

တိတ်တခိုး၏ မျက်နှာကို ခင်မင်စွာ ငေးကြည့်လျက် သူပြုံးသည်။

“ငါပျော်ပါတယ်ဟာ” ဟူသော စကားကို အပြုံးမပျက် ပြောလိုက်

သည်။

"အဲဒါဆို နင်ခုနက ဘာဖြစ်လို့ သက်ပြင်းချရတာလဲ"

"အသက်ရှုကျပ်လို့"

"အသက်ရှုကျပ်လို့ ဟုတ်လား၊ ဘာဖြစ်လို့ အသက်ရှုကျပ်ရတာလဲ၊ နင်နေမကောင်းဘူးလား"

"နေကောင်းပါတယ်။ ဘတ်စ်ကား ကျပ်ကျပ်သပ်သပ်ကို တိုးစီးခဲ့ရလို့ မွန်းကျပ်တာမျိုးပါ"

မယုံကြည်ခြင်းတစ်ဝက်၊ ယုံကြည်ခြင်းတစ်ဝက် ရောယှက်နေသော မျက်နှာကို မသိမသာ အကဲခတ်မိသည်။

"ကားကျပ်ကျပ်ကို မစီးနိုင်ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား"

"အင်း"

"နင့်အမေကို ကားတစ်စီးလောက် ဝယ်ခိုင်းပေါ့၊ နင့်အမေက ပတ်ပလေကားလောက်တော့ ဝယ်ပေးနိုင်မှာပါ"

"ငါမှ မမောင်းတတ်တာ"

"မမောင်းတတ်ရင် ငါ ဒရိုင်ဘာလုပ်ပေးမယ်"

ရယ်မောလျက်ပြောသည်။ အရယ်ရပ်လျက်....

"တကယ်ပြောတာ လှိုင်လင်း၊ ကားမောင်းတာတို့၊ ဆိုင်ကယ်စီးတာတို့ ၊ဘတ်စ်ကား တွယ်စီးရတာတို့ ငါအရမ်းဝါသနာပါတာ၊ မိန်းကလေးက မိန်းကလေးလိုနေရမယ်လို့ မာမီနဲ့ဒက်ဒီတားထားလို့သာ ငြိမ်နေရတာ"

"ယုံပါတယ်၊ နင်က ပေါက်ကျော်မပဲ"

"အမယ်...ပေါက်ကျော်မ မဟုတ်ဘူး၊ တက်ကြွတဲ့ လူငယ်တိုင်းက ငါ့လိုပဲ နေသင့်တယ်။ လူငယ်တွေ တက်တက်ကြွကြွ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ရှိရာမှာပေါ့၊ အိမ်ကမသိအောင် ဘတ်စ်ကား ခဏခဏခိုးစီးတာ နင်အသိပဲ၊ ဘတ်စ်ကား အစီးကောင်းလို့ နင်နဲ့ငါ သူငယ်ချင်းဖြစ်ခွင့်ရတာ နင် မေ့ပစ်လိုက်ပြီလား"

"ဘယ်လိုလုပ် မေ့ပါ့မလဲ၊ ငါအမြဲတမ်း သတိရနေမယ့် ကိစ္စပဲ"

ရင်ထဲမှာ ရှိတဲ့အတိုင်း ပြောမိသောစကားဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိသည်။

"မမေ့ရင် ပြီးတာပဲ၊ ငါကတော့ အဲဒီနေ့လေးကို တစ်သက်လုံး သတိရနေမှာပါ၊ နင့်လို အေးဆေးတည်ငြိမ်တဲ့ လူမျိုးနဲ့ သူငယ်ချင်းဖြစ်ခွင့်ရတာ ငါအရမ်းဝမ်းသာမိတယ်ဟာ၊ ဂုဏ်လည်းယူတယ်"

"ငါ့ကို မမြှောက်ပင့်ပါနဲ့ တိတ်တခိုးရယ်"

"ငါ အမြင်အတိုင်း ပြောတာပါ"

'နင် ငါ့ကို ဘယ်လိုမြင်လို့လဲ"

မျက်ဝန်းချင်းဆုံသည်အထိ သူ့ကို တိတ်တခိုး ကြည့်သည်။ အကြည့်နှစ်ခု၏ ဆုံစည်းချိန်သည် စက္ကန့်တမျှ။ ထိုကာလသည် တစ်စုံတစ်ခုသော ရင်ခွင်၌ အတိုင်းအဆမဲ့စွာရှည်ကြာ တည်တံ့သွားစေသည်။

"ရိုးတယ်၊ အေးတယ်၊ တည်ငြိမ်တယ်၊ ပဟေဠိဆန်တယ်၊ စာတော်တယ်လေ"

သူ မဲ့ပြုံးပြုံးသည်ထိ တိတ်တခိုးက နားမလည်စွာကြည့်၏။

"နင် အခုတွေ့နေရတဲ့ လှိုင်လင်းဆိုတဲ့ ငါဟာ နင်နဲ့သူငယ်ချင်းမဖြစ်

ခင် ဟိုတစ်ချိန်တုန်းက ဖျတ်လက်တက်ကြွတဲ့ ကောင်လေးတစ်ယောက် ဆိုရင် နင်ယုံမလား၊ ကျောင်းလည်းခဏခဏ ပြေးတယ်၊ စာလည်း သိပ် မတော်ဘူး၊ ဟေးလားဝါးလား နေတတ်တယ်ဆိုရင် နင်အံ့ဩမလား”

“မဖြစ်နိုင်တာပဲ”

ဟု တိတ်တခိုး တွေးဆစွာပြောသည်။

“လောကကြီးမှာ မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ မရှိဘူး၊ဖြစ်ပြီး ပျက်သွားတာ၊ ဖြစ်ပြီး ပြောင်းလဲသွားတာပဲရှိတယ် တိတ်တခိုး”

“နင် တကယ်ပြောနေတာလား”

ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ဒါဆို နင့်အကြောင်း တော်တော်များများကို ငါသိဖို့လိုသေးတာပေ့ါ နော်”

“မလိုဘူးလို့ပြောရင် ငါ့ကို သူစိမ်းဆန်တယ်လို့ နင်စွပ်စွဲမလား”

“မစွပ်စွဲပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သိချင်တာပေ့ါ”

“နင် သိသင့်တဲ့အချိန်ရောက်ရင် ငါပြောပြမှာပါ၊ နင်စောစောက ပြောသလို ထပ်တူသူငယ်ချင်းဖြစ်မယ့် အချိန်ပေ့ါဟာ”

အဓိပတိလမ်းအဝင်ရှိ သံတံခါးတွေကို ငေးကြည့်ရင်းပြောလိုက် သည်။ ကျောင်းသားအုပ် သုံးလေးစု ဝင်လာကြသည်။ ရွှေတိုးတို့ ရောက် လိမ့်မည်ထင်၏။ ပါးလှပ်လှပ်နေခြည်သည် တစ်စတစ်စ ပြင်းရှရှ ဖြစ်လာသည်ဟု ခံစားရသည်။

*

(၂)

ငါနင့်ကို ခင်ပါတယ် တိတ်တခိုးရယ်။

နင်က ငါတို့ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးရဲ့ ခင်မင်စရာအကောင်းဆုံး သူငယ်ချင်းမလေးတစ်ယောက်ပါပဲ။

ဒါပေမဲ့ အခုအခါမှာ ငါ သံယောဇဉ်ကို ကြောက်တတ်နေပြီ။ သံယောဇဉ်ရှိသူတွေနဲ့ ဝေးရခွဲရမယ့်ဒဏ်ကို ထပ်ပြီးခံစားရမှာကြောက်လို့ သံယောဇဉ်တွေနဲ့ဝေးရာမှာ ငါနေချင်တယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှာ သံယောဇဉ် မထားချင်တော့ဘူး။

ပုထုဇဉ်လူသားတစ်ယောက်မို့ သံယောဇဉ်တွေနဲ့ တကယ်ဝေးတဲ့နေရာမှာ မနေနိုင်ခဲ့ပေမယ့် ခပ်ခွာခွာနေတတ်အောင် ငါကြိုးစားခဲ့တယ်။

ပျော်ရွှင်မှုဆိုတာကို ငါမရှာချင်တော့ဘူး။

အခုအခါမှာ တစ်ယောက်တည်း နေတတ်ခဲ့ပေမယ့် ဟိုးတုန်းကတော့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေတတ်ခဲ့သူတစ်ယောက်ပါ။ နင်ပျော်ပျော်နေသလို ငါလည်းပျော်ပျော်နေခဲ့ဖူးပါတယ်။

ငါ့ဘဝထဲမှာ “မမ” ရှိခဲ့တုန်းက ငါသိပ်ပြီးပျော်ရွှင်ခဲ့တာပေ့ါ။

ငါ့ဘဝထဲက မမကို ထုတ်ပယ်ပစ်လိုက်တဲ့နောက်ပိုင်းမှာတော့ ငါ့ရဲ့ပျော်ရွှင်စရာမှန်သမျှ တစ်ခန်းရပ်ခဲ့ရတယ်လေ။

ငါ့ရဲ့အထီးကျန်ဘဝထဲ နင်ရောက်လာတဲ့နေ့က တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် "မမ"ကို ငါ သတိရလိုက်မိတယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ငါပဲသိတယ် တိတ်တခိုး။ ခင်မင်စရာကောင်းတဲ့ နင့်ရဲ့အပြုအမူတွေဟာ တစ်ချိန်တုန်းက ငါပြုမူခဲ့တဲ့ ပျော်ရွှင်မှုမျိုးလေးတွေပေ့ါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင်နဲ့ငါနဲ့ စတင်သိရှိခဲ့ရတဲ့ အဲဒီနေ့လေးကိုတော့ နင်နဲ့ထပ်တူ ငါသတိတရရှိနေမှာပါ။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီနေ့က "မမ"ကို ငါသတိရသွားစေလို့ပေ့ါ။

ကားပေါ်မတက်ခင် "ပူစူးမ"ပြောသော အစီအစဉ်ကို တိတ်တခိုးနှင့် စမ်းစမ်းအေးက လုံးဝဥဿုံ သဘောတူပစ်လိုက်သည်။

သဘောတူညီမှုရပြီးသည်နှင့် ဘတ်စ်ကားပေါ်သို့ သုံးယောက်သား ပြေးတက်လိုက်ကြသည်။ ထိုင်ခုံ သုံးခုံတွင် တကွဲတပြား နေရာယူလိုက်ကြသည်။ ကားဂိတ်အစမို့ ကားက လူပြည့်မှထွက်မည် ထင်သည်။

ခဏအကြာတွင် နံဘေးခုံတန်းရှိ ပူစူးမကို ငဲ့ကြည့်လိုက်သောအခါ ပူစူးမ၏မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

တိတ်တခိုးက လျှာကလေးထုတ်ပြလိုက်သည်။ ပူစူးမ၏နံဘေးတွင် အသက်ကြီးကြီး အဘွားအိုတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်ကို မြင်ရသဖြင့် တိတ်တခိုးပျော်သွား၏။

ကားပေါ်သို့ အသက်ငါးဆယ်ခန့် လူကြီးတစ်ယောက် တက်လာသောအခါ တိတ်တခိုး မျက်စိလေးကို စုံမှိတ်ထားလိုက်မိသည်။ သူ့ဘေးနားတွင် မထိုင်တော့ဘူးဟု ကျိန်းသေတွက်ဆမိတော့မှ မျက်လုံးကို ရဲရဲ

ဝှံဝှံ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

သည်အခါ မျက်နှာရှုံ့မဲ့သွားသူကတော့ စမ်းစမ်းအေးပဲဖြစ်သည်။ အသက်ငါးဆယ်ခန့်လူကြီးက စမ်းစမ်းအေး၏နံဘေးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သောကြောင့် ဖြစ်၏။

လက်ရှိအခြေအနေအရဆိုလျှင် တိတ်တခိုးဘက်က သရေနှင့်အနိုင်။ ပူစူးမနှင့် စမ်းစမ်းအေးတို့အနေဖြင့် သရေ။ ဒါမှမဟုတ် ရှုံးဖို့ကျိန်းသေနေပြီ။

ကားပေါ်ကိုတက်၊ နေရာတစ်ကွဲစီထိုင်။ မိမိထိုင်ခုံနေရာမှာလွတ်တွင် ရုပ်ရည်သန့်ပြန့် ချောမောသော လူရွယ်ယောကျ်ားလေးတစ်ယောက် လာထိုင်သည်ဆိုလျှင် ထိုထိုင်ခုံပိုင်ရှင်က အနိုင်ရပေမည်။ နိုင်သူကို ရှုံးသူနှစ်ယောက်က ကင်န်တင်းတွင် လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်မျိုးစုံပြုစုကျွေးမွေးရပေမည်။

အကယ်၍ သုံးယောက်စလုံး၏ထိုင်ခုံတွင် ရွယ်တူယောကျ်ားလေးတွေ လာထိုင်မည်ဆိုလျှင်လည်း ရုပ်ရည်အချောဆုံး၊ အသပ်ရပ်ဆုံး သူကိုအနိုင်ပေးကြေး။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုလောလောဆယ်တော့ တိတ်တခိုးအနိုင်ရဖို့ များနေပြီ။

ကားစက်နှိုးသံ ကြားရသည်။ ကားပေါ်ရှိ ထိုင်ခုံအားလုံးလူအပြည့်။

အဲ....တိတ်တခိုး၏ ထိုင်ခုံမှာတော့ တစ်ယောက်စာလစ်လပ်လျက်ရှိနေသေးသည်။

သိကြားမင်းက ရုပ်ရည်ချောမောသန့်ပြန့်သော လူရွယ်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဖန်ဆင်းပြီး အနားတွင်လာထိုင်လျှင် သိပ်ကောင်းမှာပဲဟု

တိတ်တခိုးတွေးသည်။

ထိုသို့ သိကြားမင်းကိုယ်တိုင် လာထိုင်လျှင် သူစားရသောက်ရမည့် လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်မျိုးစုံအနက်က တစ်ဝက်တိတိကို ဦးဦးဖျားဖျား ပူဇော်ပသပစ်လိုက်ချင်သည်။

"သိကြားမင်း ဦးမာဃရှင့်၊ လူချောင်သော ဘတ်စ်ကားကို မြင်ဖူးတယ်ရှိအောင် အချိန်မနှောင်းသေးခင် မြန်မြန်ဆန်ဆန် လာရောက်ရှုစားတော်မူပါ"

ဟု အသံထွက်ပြီးအော်ခေါ်ချင်စိတ်ပေါက်လာသည်။ အခုအချိန် သိကြားမင်း၏ ကျောက်ဖျာတင်းသွားအောင် ရေခဲရိုက်ပေးလိုက်ရင် ကောင်းမယ်ဟု ပေါက်ပေါက်ရှာရှာ တွေးမိသေး၏။

ကားဘီးစရွေ့သည်။

"ဟိုးထား ဆရာ၊ တစ်ယောက်လိုက်မယ်"

မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ကားပေါ်သို့တက်လာသော ခြေသံကိုကြားရသည်။ အနားတွင် လာရောက်ထိုင်ခြင်းမရှိသဖြင့် မျက်လုံးကို ဖွင့်ကြည့်ချင်စိတ် ဖြစ်သည်။

"ညီလေး....ဒီမှာထိုင်လေ"

မျက်လုံးကို ဖွင့်မကြည့်ရသေးဘဲ အနိုင်ရဖို့ တစ်ဝက်တိတိ ကျိန်းသေသွားစေသော စပယ်ရာ၏ မင်္ဂလာရှိသောအသံ....၊

ဘတ်စ်ကား စတင်ထွက်သည်ကို သိသည်။ အနားတွင် တစ်စုံတစ်ယောက် လာထိုင်သည်ကို သိ၏။

"ကားခလေးတွေ လှမ်းထားမယ်"

ထိုအခါကျမှ မျက်လုံးဖွင့်သည်။ ကျပ်တန်သုံးရွက်လှမ်းပေးရင်း "သုံးယောက်" ဟု တိတ်တခိုး ပြောသည်။

အနားတွင် ထိုင်နေသော တစ်စုံတစ်ယောက်ကလည်း ကျပ်တန်တစ်ရွက် လှမ်းပေးသည်။

လှမ်းပေးသည့် လက်ကိုသာ မြင်သည်။ မျက်နှာကို မမြင်သေး။

မြင်ခွင့်ရသော လက်ချောင်းကလေးတွေကတော့ သွယ်သွယ်ပျောင်းပျောင်း... ချောချောမွေ့မွေ့၊ သပ်သပ်ရပ်ရပ်။

ငဲ့ကြည့်ပစ်လိုက်ချင်သည်။

တကယ်တမ်း ကြည့်ဖို့ကျတော့ မဝံ့ရဲချေ။

ပုစုးမနှင့် စမ်းစမ်းအေးတို့ကတော့ ထိုကောင်လေး၏ မျက်နှာကို မြင်ဖူးလောက်ပေပြီ။

အခုလောလောဆယ်မှာတော့ ပုစုးမနှင့် စမ်းစမ်းအေးတို့ရှိရာဘက်သို့ပင် ငဲ့ကြည့်ဖို့ ခက်ခဲနေရသည်။

တစ်ခုခုကို ကြောက်လန့်နေသလိုမျိုး ရင်ထဲမှာ ခုန်နေသည်။

ကားမှတ်တိုင် ဘယ်နှမှတ်တိုင် ကျော်လွန်လာသည်မသိ။ ခရီးသည်တွေ ကားတစ်စီးလုံး ပြည့်လုပြည့်ခင်ဖြစ်နေပြီကို သိသည်။

ရှေ့မှတ်တိုင်တွင် ဆင်းရတော့မည်။ ရှေ့မှတ်တိုင်ကျောင်းရှေ့မှတ်တိုင်။

အို...ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်။ တစ်ချက်လောက် ငဲ့ကြည့်တာပဲ ဘယ်သူသိတာမှတ်လို့.....။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားပေးရင်း တည့်တည့်မတ်မတ်ကို ကြည့်

ပစ်လိုက်သည်။

တစ်စက္ကန့်၊ ဒါမှမဟုတ် နှစ်စက္ကန့်လောက် ကြာသွားသည်။

စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ရင်ထဲမှာ အမည်မသိစွာ အေးမြသွားရသည်။

ထိုအေးမြခြင်း ကျက်သရေကို မြင်သာအောင် ပုံဖော်ပြဖို့အတွက် နှင်းခဲပွင့်တွေများစွာ လိုအပ်ပေလိမ့်မည်။

*

"ကဲ…တိတ်တခိုး၊ ဒီပွဲမှာ နင် အပြတ်အသတ်အနိုင်ရသွားပြီ၊ ကင်န်တင်းသွားကြမယ် လာ"

စမ်းစမ်းအေး၏ စကားသံကို ဟိုးအဝေးကြီးက ပြောနေသောအသံဟု ခံစားရသည်။

"ငါ…မလိုက်ချင်တော့ဘူး၊ ဘာမှမသောက်ချင် မစားချင်တော့ဘူး"

"ဟောတော်…ဘယ်လိုဖြစ်တာတုံး၊ ဘာလဲ…ငါတို့နှစ်ယောက်က နင်စားသလောက် မရှင်းနိုင်မှာ စိုးလို့လား"

"မဟုတ်ပါဘူးဟာ"

ပူစူးမက သူ့လွယ်အိတ်ကို ဆွဲလျက်…

"မဟုတ်ရင် လာ…သွားမယ်၊ နင်စားရမယ့် ဆုကြေးထက် ဒီနေ့လေး ငါးဆယ်ဆလောက် ပိုစားရမယ်၊ ငါတို့နှစ်ယောက်ကလည်း ပိုကျွေးသင့်တယ်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ နင့်ဘေးနားမှာ ထိုင်သွားတဲ့ ကောင်လေးက ချောရုံလှရုံထက်မက အေးဆေးတည်ငြိမ်တဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်

မို့လို့ပဲ”

“နင်…နင်သိလား၊ ပူစူးမ သူ့ကိုနင်သိလား”

“နင်ရော မသိဘူးလား တိတ်တခိုး၊ အဲဒါ ငါတို့အတန်းထဲကလေ”

“ဟုတ်ရဲ့လား…..ဟာ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါတို့က ရှေ့ဆုံးအတန်းမှာ အထိုင်များလို့ နင်သတိမထားမိတာ နေမှာပါ။ ငါတို့သုံးယောက်ကို ကဗျာစာအုပ်တစ်အုပ်စီလာရောင်းတဲ့ရွှေတိုးဆိုတာ သိတယ်မို့လား”

“အင်း…ကဗျာစာအုပ် လာရောင်းတဲ့ကောင်လေးတော့သိတယ်။ ရွှေတိုးလား ငွေတိုးလား ဆိုတာတော့ မသိဘူး”

“အဲဒီ ရွှေတိုးတို့ အုပ်စုကပဲ၊ အဲဒီအုပ်စုထဲမှာ နင့်ဘေးနားမှာ လာထိုင်သွားတဲ့ ကောင်လေးက အအေးဆုံးပဲ၊ သူလည်းကဗျာရေးတယ်ထင်တာပဲ၊ ငါတို့ ဝယ်လိုက်ရတဲ့ ကဗျာစာအုပ်ထဲမှာ သူ့ကဗျာ ပါချင်ပါမှာပေါ့”

“ပါတာ မပါတာတော့ မသိဘူးဟ၊ အဲဒီကဗျာစာအုပ်ထဲက “မျက်ရည်ဥတဲ့…ည” ဆိုတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်ပဲ အမှတ်ရတယ်။ ဒါတွေထားလိုက်ပါတော့ဟာ၊ လောလောဆယ် ငါ့စိတ်ထဲမှာတစ်မျိုးပဲ”

နားမလည်စွာ ကြည့်သော မျက်ဝန်းနှစ်စုံကို တွေ့ရသည်။

“အဲဒီကောင်လေးကို ကားပေါ်က ဆင်းခါနီးကျမှ ငါငဲ့ကြည့်မိတာ၊ အဲဒီကြည့်မိတဲ့ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာ နင်တို့ကျွေးမယ့်မုန့်လည်း မစားချင်တော့ဘူး။ လက်ဖက်ရည်လည်း မသောက်ချင်တော့ဘူး၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ တစ်စုံတစ်ခုက အေးအေးမြမြပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဖြစ်သွားသလိုပဲ”

"တကယ်"

ပူစူးမက တအံ့တသြဆိုသည်။ တိတ်တခိုးခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"နင်....သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း ခိုက်သွားတာလား"

"အဲဒါမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူးထင်တာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို ငါနောက် တစ်ခါ ထပ်တွေ့ချင်တယ်၊ တည်ငြိမ်တဲ့ သူ့ပါးစပ်က စကားတွေပြော တာကို ကြားချင်တယ်၊ လွယ်လွယ်ပြောရရင် သူ့ကို ငါခင်ချင်တယ်ပေါ့ ဟာ"

ပူစူးမ လက်ဖျောက်တီးပြီး.....

ဒါများလွယ်ပါတယ်ဟာ..သူတို့အုပ်စု ရောင်းတဲ့ကဗျာစာအုပ်ထဲက ကဗျာတစ်ပုဒ်ရဲ့အကြောင်းကို ဟိုမေးဒီမေး မေးရင်း ဝင်ရောလိုက်တာ ပေါ့၊ စောစောက နင်ပြောတဲ့မျက်ရည်ဥတဲ့ညဆိုတဲ့ ကဗျာကို ဘယ်သူ ရေးတာလဲ ဘာညာပေါ့ဟာ"

တက္ကသိုလ်ဓမ္မာရုံဘက်သို့ ငေးကြည့်ရင်း. . .

"ငါ့စကားက နင်တို့နှစ်ယောက်အတွက် ရယ်စရာများဖြစ်နေမလား မသိဘူး၊ ငါ သူ့အပေါ်မှာ မုသားသုံးပြီး ဝင်မရောချင်ဘူး၊ အဖြစ်မှန် အတိုင်း ပြောပြချင်တယ်၊ ငါသောက်ရမယ့် လက်ဖက်ရည်ကို သူနဲ့အတူ သောက်ချင်တယ်၊ သူ့ကြောင့် ငါလက်ဖက်ရည်သောက်ရမှာ မဟုတ် လား"

"ကဲ ဒါဆိုလည်း ပေါ်ပေါ်တင်တင်ပြောပြီး လက်ဖက်ရည်ဝိုင်းဖွဲ့ လိုက်ကြရအောင်၊ သူ့ သူငယ်ချင်းတွေကိုပါ ခေါ်လိုက်တာပေါ့၊ ပြော နေကြာတယ်...လာ"

ပူစူးမခေါ်ရာသို့ ခြေဦးလှည့်လိုက်သည်။

တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ကျောင်းထဲသို့ ဝင်လျှင်ဝင်ချင်း ရွှေတိုးတို့အုပ်စု တောင်ငူဆောင်ဘက်ရှိ ကင်န်တင်းဘက်သို့ သွားနေကြသည်ကို လှမ်းတွေ့ရသည်။

တိတ်တခိုး ခြေလှမ်းတွေ မြန်နေသည်ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိ၏။

*